

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Karoliny Tylové, LL.M a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **PH**, čp. xx55, 512 61 Přepře, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 61, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2010 čj. 2685/10-1300-506002 a čj. 2683/10-1300-506002,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 5. 3. 2010, čj. 2685/10-1300-506002 a čj. 2683/10-1300-506002, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalovaný rozhodnutím:

1. ze dne 5. 3. 2010, čj. 2685/10-1300-506002, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Turnově (dále jen „finanční úřad“ nebo „správce daně“) o dodatečném vyměření daně z přidané hodnoty čj. 36971/09/260921608124 za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2005 ve výši 331 Kč, čj. 36972/09/260921608124 za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2005 ve výši 5.079 Kč, čj. 36975/09/260921608124 za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2006 ve výši 243 Kč, čj. 36977/09/260921608124 za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2005 ve výši 434 Kč, čj. 36979/09/260921608124 za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2006 ve výši 290 Kč, čj. 36980/09/260921608124 za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2006 ve výši 279 Kč, všechna ze dne 17. 7. 2009;
2. ze dne 5. 3. 2010, čj. 2683/10-1300-506002, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí finančního úřadu o dodatečném vyměření daně z přidané hodnoty čj. 36981/09/260921608124 za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2007 ve výši 5.182 Kč, penále ve výši 1.036 Kč, čj. 36983/09/260921608124 za zdaňovací období 2. čtvrtletí 20057 ve výši 420 Kč, penále ve výši 84 Kč, čj. 36984/09/260921608124 za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2007 ve výši 277

Kč, penále ve výši 55 Kč, čj. 36986/09/260921608124 za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2007 ve výši 190 Kč, penále ve výši 38 Kč, všechna ze dne 17. 7. 2009.

Žalovaný v obou rozhodnutích přezkoumal námitku odvolatele spočívající v nezákonnosti rozhodnutí správce daně pro bezdůvodné zahájení daňové kontroly, kterou opírá o nález Ústavního soudu ze dne 18. listopadu 2008, sp.zn. I. ÚS 1838/07, a konstatoval, že ustanovení § 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňového řádu“), výslovně opravňuje správce daně, aby prostřednictvím daňové kontroly zjistil nebo prověřil daňový základ, případně jiné rozhodné okolnosti pro správné stanovení daňové povinnosti. Zahájením daňové kontroly správce daně nejednal v rozporu se základními ústavními zásadami. Z ustanovení § 16 odst. 1 daňového řádu ani z jiného ustanovení daňových zákonů nevyplývá, že správce daně by byl oprávněn zahájit daňovou kontrolu jen na základě konkrétních podezření o krácení daňové povinnosti, a již vůbec zákon nestanoví povinnost důvody pro zahájení daňové kontroly předem avizovat odvolateli. Daňovou kontrolou se základ daně zjišťuje a prověřuje, přičemž se jedná o soubor činností správce daně vedoucích k prověření správnosti vykázané daně odvolatelem.

Žalovaný dále uvedl, že právě institut daňové kontroly slouží k tomu, aby mohl správce daně zjistit a prověřit daňový základ, v daném případě ověřit správnost daňové povinnosti přiznané žalobcem. Daňová kontrola je tak jedním z nástrojů, který správce daně v rámci správ daně ve smyslu § 1 odst. 2 daňového řádu má k dispozici pro naplnění cíle daňového řízení. Pojem „správa daně“ v sobě mimo jiné zahrnuje i právo správce daně kontrolovat plnění daňových povinností daňových subjektů. Daňová kontrola je tak považována za jeden z rozhodujících právních institutů k dosažení cíle řízení a k omezení daňových úniků. Ostatně daňová kontrola se nijak nevymyká takto chápanému pojmu kontroly. Jde o institut s mimořádně podstatným preventivním významem, což ostatně naznačuje i úmysl zákonodárce zachycený v důvodové zprávě (tisk č. 691, ČNR 1990 – 1992, www.psp.cz). Samotný zákonodárce poukazuje na podstatu institutu, kterou spatřuje v preventivním přezkoumání či ověření splnění daňové povinnosti daňovým subjektem. Žalovaný doplnil, že při svém rozhodování vycházel z příslušného procesního zákona a dále odvolací orgán poukazuje na to, že danou problematiku posuzoval a obdobně vyhodnotil ve svém rozsudku ze dne 3. 12. 2009, čj. 2 Aps 2/2009-52, Nejvyšší správní soud.

V případě rozhodnutí čj. 2683/10-1300-506002 pak žalovaný uvedl, že podle § 37b odst. 1 písm. a) a b) daňového řádu vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky dodatečně vyměřené daně oproti poslední známé daňové povinnosti. V případě odvolatele odvolací orgán shledal, že penále za zdaňovací období 1. – 4. čtvrtletí 2007 v celkové výši 1.213,- Kč bylo předeepsáno, s ohledem na výše uvedené v souladu s ustanovením § 37b daňového řádu.

II.

Citovaná rozhodnutí napadl žalobce včas svým žalobním návrhem, v němž uvedl, že daňová kontrola, která vydání platebních výměrů předcházela, respektive její zahájení, bylo stíženo závažnou vadou, neboť tato kontrola byla podle protokolu čj. 31930/08/260930/7080 ze dne 30. 7. 2008 zahájena v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07 ze dne 18. 11. 2008, ve kterém mimo jiné Ústavní soud konstatoval: *je-li daňová kontrola jediným úkonem, pak to dle přesvědčení Ústavního soudu znamená, že důvody a podezření musí existovat v okamžiku zahájení kontroly a musí být správcem daně jednoznačně formulovány a daňovému subjektu sděleny a objektivně zachyceny v protokolu o zahájení kontroly*. V protokolu, kterým byla tato daňová kontrola zahájena, žádný důvod ani

podezření zachyceno není, ani nebylo správcem daně žalobci sděleno. Protože tuto vadu neodstranil ani odvolací orgán, přestože byla žalobcem v odvolání řádně vytčena, žalobci nyní nezbývá než podat proti napadeným rozhodnutím v celém rozsahu správní žalobu a navrhnout, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

Žalobce dále poukázal na to, že napadená rozhodnutí jsou částečně zmatečná. Rozhodnutí čj. 2685/10-1300-506002 neobsahuje ve výčtu platebních výměrů penále u platebního výměru čj. 36980/09/260921 za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2006, a tudíž ani v závěru tohoto napadeného rozhodnutí není odstavec o vzniklé povinnosti uhradit penále. Za zmatečné žalobce považuje i rozhodnutí žalovaného čj. 2683/10-1300-506002, neboť součet částek jednotlivých platebních výměrů nesouhlasí s částkou konstatovanou v odůvodnění tohoto rozhodnutí.

III.

Žalovaný ve svém vyjádření k námitce žalobce opírající se o nálezy Ústavního soudu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2009, čj. 2 Aps 2/2009-52, který v kontextu systematického výkladu daňového řádu na právní závěry vyslovené v disentaním stanovisku k citovanému nálezu Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 1838/07, podle kterého „zákonným předpokladem daňové kontroly není existence pochybností o správnosti stanovení daně, nelze po správci daně ani požadovat, aby v protokolu o zahájení daňové kontroly jakékoliv pochybnosti uváděl. Většinový názor tím, že existenci „podezření“ a jeho sdělení v protokolu o zahájení daňové kontroly vyžaduje, přisuzuje daňové kontrole funkci vytýkacího řízení, a v konečném důsledku tak podstatně – v rozporu s jejím účelem – omezuje prostor pro uplatnění daňové kontroly.“ Žalovaný zdůrazňuje, že nálezy nebyly zveřejněny ve Sbírce zákonů České republiky. Zcela zásadní je poté rozpornost takového právního názoru s právní úpravou daňového řádu a účelem daňové kontroly, když nerozlišuje mezi daňovou kontrolou a vytýkacím řízením.

Námítce zmatečnosti rozhodnutí čj. 2685/10-1300-506002 čelí žalovaný názorem, že dodatečný platební výměr čj. 36980/09/260921608124 je dostatečně identifikován, přičemž předmětem rozhodnutí o odvolání byl celý dodatečný platební výměr včetně penále. Penále sleduje osud daně a vzhledem k tomu, že odvolání bylo v celém rozsahu zamítnuto, vyměřené penále dodatečným platebním výměrem čj. 3698/09/260921608124 zůstává beze změny.

K nesrovnalosti v jiné než výrokové části, a to v textu odůvodnění rozhodnutí čj. 2683/10-1300-506002, kde na první straně posledního odstavce rozhodnutí je nesprávně uvedena souhrnná výše vyměřené daně za dotčená období 6.656 Kč (správně má být 6.069 Kč), žalovaný uvádí, že ve výrokové části je uveden přesný výčet dodatečných platebních výměrů. Z tohoto výčtu je zřejmá celková výše dodatečně vyměřené daně z přidané hodnoty za dotčená zdaňovací období. Ve výroku je výše daně uvedena správně.

Žalovaný proto považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje, aby ji soud zamítl.

IV.

Krajský soud o žalobě zahájil řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo v rozsahu a z hlediska námitek žalobce, byl přitom vázán skutkovým

i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V./1.

Jak patrně, střet mezi účastníky řízení je veden toliko v rovině právní. Stěžejní je přitom námitka, že správce daně protokolem o ústním jednání čj. 31930/08/260930/7080 ze dne 30. 7. 2008 zahájil daňovou kontrolu v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07 ze dne 18. 11. 2008.

Ústavní soud v citovaném nálezu dospěl k těmto právním závěrům:

- I. *Daňová kontrola představuje v rámci daňového řízení nejcitelnější zákonem aprobované narušení autonomní sféry jednotlivce (zákon o správě daní a poplatků ukládá v průběhu daňové kontroly daňovému subjektu řadu povinností od poskytování vhodného místa a prostředí k provádění kontrolních úkonů, přes umožnění vstupu pracovníka správce daně do všech provozních budov, místností, obydlí, dopravních prostředků, až po povinnost vydat pracovníku správce daně všechny požadované doklady, písemnosti atd.).*
- II. *V podmínkách materiálního právního státu je nezbytné trvat na požadavku, aby takové omezení či narušení autonomní sféry jednotlivce mělo jasný a předem seznatelný důvod, legitimující použití takového omezení, a takový důvod musí spočívat v konkrétních skutečnostech. Jinak řečeno, v případě daňové kontroly nemůže být takovým důvodem obecně formulovaný zájem státu na výběru daní, který je účelem zákona o správě daní a poplatků, nýbrž musí zde existovat konkrétními skutečnostmi podložené podezření, že konkrétní daňový subjekt, u něhož je daňová kontrola zahajována zřejmě svou daňovou povinností nesplnil, nebo splnil, avšak v míře menší než by měl.*
- III. *Každý zásah do osobní sféry jednotlivce, ať už je činěn v rámci jakéhokoliv postupu státu vůči jednotlivci, musí být ospravedlněn konkrétní skutečností, resp. důvodem takového omezení a nikoliv proveden pouze proto, že orgán státu je takovou pravomocí formálně nadán. Takové obecné oprávnění je pouze předpokladem realizace takové omezovací pravomoci, nikoliv měřítkem jeho intenzity.*
- IV. *V případě daňového řízení to znamená, že použití daňové kontroly nemůže být zcela svévolné, nýbrž je třeba vyžadovat existenci správcem daně formulovaných důvodů k jejímu zahájení, tj. existenci konkrétních pochybností či podezření, že daňovým subjektem původně přiznaná a správcem daně vyměřená (byť i jen konkludentně) daň je nižší, než by měla být. Šlo by o realizaci svévole, pokud by správce daně mohl provádět daňovou kontrolu kdykoliv a bezdůvodně u libovolných daňových subjektů, resp. v případech, kdy sám uzná za vhodné a takřikajíc „na zkoušku“.*

Vzhledem k tomu, že žaloba nepřináší žádnou specifickou argumentaci ve prospěch názoru, že absence důvodů zahájení daňové kontroly způsobuje nezákonnost jejího následného vedení, nýbrž vyvěrá z citovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, je třeba se především zabývat otázkou závaznosti názoru Ústavního soudu pro rozhodování obecných soudů v obdobných případech. Zdejší soud přitom zohlednil konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, jakožto vrcholného soudního orgánu ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví, který zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování (§ 12 odst. 1 s. ř. s.).

Zdejší soud poukazuje na to, že otázkou závaznosti právního názoru Ústavního soudu vysloveného v citovaném nálezu se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval již v rozsudku ze dne 26. 10. 2009, čj. 8 Afs 46/2009 - 46, (publ. in: Sb. NSS č. 1983/2010), zejména pak v rozsudku ze dne 3. 12. 2009, čj. 2 Aps 2/2009 - 52, (publ. in: Sb. NSS č. 2000/2010), na nějž

navázal např. rozsudek téhož soudu ze dne 22. 12. 2009, čj. 1 Afs 84/2009 - 90, dále rozsudek ze dne 19. 3. 2010, čj. 5 Aps 2/2010 - 54, či rozsudek ze dne 24. 3. 2010, čj. 8 Afs 7/2010 - 70, a do současnosti řada dalších.

Citovaná rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu se vypořádává se závazností nálezů Ústavního soudu tezí, že – citováno podle rozsudku ze dne 3. 12. 2009, čj. 2 Aps 2/2009-52, na nějž sám Nejvyšší správní soud i rozhodnutí krajských soudů pravidelně odkazují – že *„právní názor, obsažený v odůvodnění rozhodnutí Ústavního soudu a mající precedenční dopady, je obecně závazný při řešení typově shodných případů, tj. i nad rámec konkrétní rozhodované věci. Pro tento závěr svědčí zejména princip rovnosti v právech a princip předvídatelnosti rozhodování orgánů veřejné moci. Z těchto principů totiž plyne právo každého na stejné rozhodování v typově obdobných případech, což současně vylučuje libovůli při aplikaci práva“*. V daném rozsudku Nejvyšší správní soud dále cituje ze svého rozsudku ze dne 14. 9. 2005, čj. 2 Afs 180/2004-44, podle něhož *„jsou obecné soudy povinny judikaturu Ústavního soudu respektovat a v tomto smyslu je pro ně závazná. K odchylce od ní by mohly přistoupit pouze ve výjimečných případech, a to např. tehdy, pokud by došlo ke změně právní úpravy; tato judikatura by byla vnitřně nesourodá a nepředstavovala by proto tzv. ustálenou (konstantní) judikaturu; nevypořádávala by se dostatečně se všemi možnými a uplatněnými zásadními argumentačními pozicemi a zároveň by bylo z obsahu takového rozhodnutí a z konkrétních okolností věci patrné, že k tomuto nevypořádání nedošlo záměrně, nýbrž v důsledku opomenutí anebo by došlo k zásadní změně společenských či ekonomických poměrů, což by obecný soud ve svém rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil“*.

V návaznosti na tato východiska dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 12. 2009, čj. 2 Aps 2/2009-52, k závěru, že nález sp. zn. I. ÚS 1835/07 se dostatečně nevypořádává se všemi možnými a uplatněnými zásadními argumentačními pozicemi a zároveň z něj není patrné, že by tak činil záměrně. Ústavní soud v citovaném nálezu především nezohlednil judikaturu Nejvyššího správního soudu, který *„vypracoval velmi podrobný mechanismus procesních prostředků k ochraně proti případné svévoli při zahájení a v průběhu daňové kontroly: možnost podat námitky a povinnost správce daně rozhodnout o nich v určité lhůtě; obrana proti daňové kontrole jako proti nezákonnému zásahu a z toho plynoucí možnost správního soudu vyslovit zákaz pokračovat v porušování práva daňového subjektu (§ 87 odst. 2 s. ř. s.), tj. fakticky zakázat pokračovat v daňové kontrole, a přikázat obnovit stav před zásahem (např. stanovit povinnost vrátit zabavené účetnictví či jiné dokumenty); neúčinnost zahájení daňové kontroly, pokud byla zahájena toliko formálně a nikoliv reálně. Nejvyšší správní soud má za to, že tato řešení, která v minulosti nabídl, představují dostatečně účinný mechanismus proti případné svévoli ze strany správce daně v průběhu provádění daňové kontroly“*. Ústavní soud ve svém nálezu explicitně nevyvrátil, že jím sledovaného cíle, tj. ochrany před svévolí správce daně a minimalizace jeho zásahů do autonomní sféry daňového subjektu, nelze dostatečně dosáhnout prostředky plynoucími z judikatury Nejvyššího správního soudu. Z tohoto závěru dovozuje Nejvyšší správní soud možnost, jíž v případě otázky absence důvodů zahájení daňové kontroly jako projevu nezákonného postupu ze strany správce daně pravidelně využívá, odchýlit se od právního názoru vyjádřeného v předmětném nálezu Ústavního soudu.

Výše uvedená konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu považuje daňovou kontrolu za preventivní nástroj, jehož předmětem je přezkoumání či ověření splnění daňové povinnosti daňovým subjektem. Jejím podstatným znakem je možnost jejího namátkového provedení, tj. správce daně nemusí a priori disponovat podezřením, že kontrolovaný subjekt neplní řádně své povinnosti. Tyto znaky jsou typické pro jakékoliv kontroly prováděné

v oblasti veřejné správy. Naproti tomu vytýkácí řízení podle § 43 daňového řádu je konstruováno výrazně odlišným způsobem. Předpokladem zahájení vytýkácího řízení je, že vznikly pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání a dalších písemností předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených. Vzhledem k tomu, že nedochází k vyměření daně, musí správce daně ve výzvě dle § 43 daňového řádu sdělit tyto své pochybnosti daňovému subjektu (k tomu blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 110/2007 - 102, publ in: Sb. NSS č. 1729/2008). Zásadním rozdílem mezi daňovou kontrolou a vytýkácím řízením je, že v případě vytýkácího řízení daňový řád vyžaduje, aby správce daně před jeho zahájením disponoval konkrétními pochybnostmi a sdělil je daňovému subjektu. Na tuto skutečnost poukazuje i odlišné stanovisko předsedkyně senátu JUDr. Ivany Janů k nálezu sp. zn. I. ÚS 1835/07. JUDr. Ivana Janů ve svém odlišném stanovisku, stejně jako následně i Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 3. 12. 2009, čj. 2 Aps 2/2009-52, odmítla nahlížet na daňovou kontrolu jako na formu trestního obvinění. Na této myšlence je naopak postaven již několikrát zmiňovaný náleze sp. zn. I. ÚS 1835/07.

Vycházejí z ustáleného právního názoru Nejvyššího správního soudu zdejší soud uzavírá, že žalovaný byl oprávněn zahájit u žalobce daňovou kontrolu, aniž mu současně sdělil konkrétní podezření, že žalobce přiznal svoji daňovou povinnost v nesprávné výši. Žalovaný nebyl tudíž povinen sdělit žalobci důvody pro zahájení daňové kontroly. Tento právní názor přitom ob stojí i v testu proporcionality (v podrobnostech srov. shora citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek ze dne 3. 12. 2009, čj. 2 Aps 2/2009-52).

Soud tak uzavírá, že daňová kontrola provedená u žalobce byla zahájena v souladu se zákonem i ústavním pořádkem.

V./2.

Žalobce svojí druhou námitkou poukázal na nedostatek rozhodnutí čj. 2685/10-1300-506002, kdy u platebního výměru čj. 36980/09/260921 žalovaný opomněl uvést penále ve výši 55 Kč, a stanovení penále následně v textu svého rozhodnutí odůvodnit.

Soud k této námitce uvádí, že se sice jedná o vadu rozhodnutí žalovaného čj. 2685/10-1300-506002, nicméně za situace, kdy žalobce nezpochybňuje výši stanoveného penále ani důvod jeho vyměření, kromě tvrzené nezákonnosti celého daňového řízení, s níž se již soud vypořádal výše, nelze tuto vadu hodnotit jako zásah do veřejných subjektivních práv žalobce, jež jsou základním kritériem, jímž správní soudy poměřují správnost a zákonnost rozhodování orgánů veřejné moci.

Ze stejného zorného úhlu hodnotí soud i námitku týkající se toho, že rozhodnutí žalovaného čj. 2683/10-1300-506002 ve své rekapitulační části hovoří o celkové výši dodatečně vyměřené daně z přidané hodnoty ve výši 6.656 Kč, ačkoli součet dodatečně vyměřené daně z přidané hodnoty vypočtený z částek platební výměrů rozhodnutím čj. 2683/10-1300-506002 přezkoumávaným je pouze 6.069 Kč. Soud tento rozpor hodnotí jako chybu v psaní, kdy zjevným omylem došlo ke zkopírování částky 6.656 Kč z odůvodnění rozhodnutí čj. 2685/10-1300-506002. Takovéto pochybení nemůže založit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

VI.

Na základě provedeného přezkumu dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. Rozhodoval přitom v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

Podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán, jež měl ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve druhém výroku tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě 2 týdnů od doručení jeho písemného vyhotovení, k Nejvyššímu správnímu soudu, prostřednictvím **soudu podepsaného**, písemně, trojmo.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel podle § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen **advokátem**.

Kasační stížnost lze podat pouze **z důvodů** uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost **obsahovat** kromě obecných náležitostí označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

Kasační stížnost **n e m á** odkladný účinek. Jiné opravné prostředky nejsou přípustné.

V Liberci dne 30. března 2011

Mgr. Karel Kostecký, v.r.
předseda senátu